

На часа, когато цѣлъ Български свѣтъ съ нетърпѣние чакаше да види освятени съ здраво обезпечение народнитѣ и челоуѣческитѣ си права и свободата си, придобита съ толква си жъртви, рѣшенията на Европейский Ареопагъ, относително до България, дойдохъ като смъртоносна стрѣла да поразятъ сърдцето на всякий Българинъ. Съединени въ общи и злочести страдания подъ пятавѣковно-иго и освобождени съ задружни жъртви, Българитѣ съ ужасъ чухъ приговора, който ги дроби и къса на късове, а най-много тия, които населяватъ Южна България, истръпнахъ, като видѣхъ себе си немилостиво отсѣчени отъ народното тѣло и стѣгнати обковани и придружени въ желѣзни окови на Турски гарнизони, — нѣщо за което и най-чернитѣ епохи на робството бихъ ги пожалили до сега.

Турски гарнизони, това грозно плашило заbito верѣдъ сърдцето на Българский народъ, защо друго ще е, ако не, за да бжде непрѣсѣкнжтъ изворъ на непрѣкъснати раздори и смѣтни, които твърдѣ лесно и често се измѣтатъ на кръвави борби.

Разединени, распокъсани съ своитѣ исторически, економически, родственни, па даже и въ фамилиарнитѣ си связи, оставени извжтрѣ слаби, а извънъ изложени на непріятелски дѣйствия, турени подъ разни режими Българитѣ освѣнъ, дѣто материално сж натоварени съ всичкото брѣмя на тяжки разноски по тройно управление, но още остаятъ подложени и на опасностъ да си промѣнятъ социалнитѣ обичаи, народнитѣ нѣрави и историческитѣ прѣдания, та да приематъ различни народни характери, съ една дума да прѣстанжтъ отъ да сжществуватъ